

менее ослабленным практикой, обусловленной целесообразностью. При малозначительном и незначительном общественном интересе процессы могут прекращаться при согласии всех их участников. Аспекты равенства всех перед законом уступают уголовно-политическим интересам исполнения экономически ускоренного процесса.

Во Франции и Англии принцип целесообразности в сравнении с законностью имеет преимущество, созданное юридической традицией. По мнению П.-А. Альбрехта формализация уравнивает целесообразность [5, с.102].

Сейчас происходит процесс, когда требования принципа законности сужаются, он должен служить лишь ориентиром для разрешения тех или иных уголовно-правовых ситуаций. Если целесообразно не привлекать лицо, совершавшее преступление к уголовной ответственности, и существует такая законная возможность, то существует и возможность освободить лицо от наказания или существенно смягчит это наказание. Особенно четко прослеживаются европейские традиции применения принципа целесообразности в новом Уголовном процессуальном кодексе Украины. Будет ли это иметь успех, будет ли это целесообразным и в то же время законным в национальной традиции уголовного и уголовно-процессуального права покажет время.

Литература

1. Науково-практичний коментар Кримінального кодексу України.— 4-те вид., переробл. та доповн. / За ред.. М.І. Мельника, М.І. Хавронюка.— К. : Юридична думка., 2007.— 1184 с.
2. Навроцький В.О. Наступність кримінального законодавства України (порівняльний аналіз КК України 1960 р. та 2001 р.).— К. : Атіка, 2001.— 272 с.
3. Чередниченко Е.Е. Принципы уголовного законодательства: понятие, система, проблемы законодательной регламентации.— М. : Вольтерс Клувер, 2007.— 192 с.
4. Филимонов В.Д. Принципы уголовного права — М. : АО "Центр ЮрИнфоР", 2002.— 139
5. Петер — Алексис Альбрехт. Забытая свобода. Принципы уголовного права в европейской дискуссии о безопасности.— Харьков : Право, 2012.— 184 с.

УДК 342.6 (043.2)

Гречанюк С. К.,

д.ю.н., доцент,

Національний університет ДПС України, м. Ірпінь, Україна

Фоменко Б.О.

студент,

Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

СОЦІАЛЬНЕ ПАРТНЕРСТВО В ДІЯЛЬНОСТІ ДЕРЖАВНОЇ КРИМІНАЛЬНО-ВИКОНАВЧОЇ СЛУЖБИ УКРАЇНИ

Слід зазначити, що у сучасній юридичній науці не має досліджень соціального партнерства в контексті діяльності ДКВС України. А найбільш досліджуваною в контексті організації соціального партнерства є сфера трудових відносин. Такий стан, на наш погляд, свідчить про наявність багатьох недосліджених процесів функціонування ДКВС України.

Слово "соціальне" — це визначення, характеристика, приналежна частина основної складової даного поняття. Воно означає ще й "сумісність" людської діяльності, взаємозв'язок між людьми, групами людей [1].

Партнерство — достатньо складний соціальний феномен, природа якого інтерсуб'єктивна і який зовні представлений як особливий тип соціальної взаємодії, що базується на принципах рівноправності автономних суб'єктів, їхнього взаємного визнання і взаємної відповідальності [2, с.8].

Якщо проаналізувати погляди авторів, які розглядали питання соціального партнерства ([3], [4], [5], [6]), то можна узагальнити їх підходи до того, що соціальне партнерство є результатом компромісу, тобто досягнення суспільно значимих результатів шляхом взаємних, необхідних у наявних умовах поступок.

Зокрема, Г.Ю. Семігін вважає, що соціальне партнерство — це така система відносин різних соціальних суб'єктів, яка орієнтована на першочергове досягнення суспільних інтересів, не придушуючи, а враховуючи при цьому інтереси корпоративні і групові [7, с.142-143].

Соціальне партнерство за участю органів та установ ДКВС України — система врегульованих нормами права відносин, зв'язків між інститутами громадянського суспільства та держави в особі представників конкретних державних та неурядових інституцій, з одного боку, засудженими — з другого, а також державою в особі установ та органів ДКВС України як партнерів у процесі реалізації прав та інтересів сторін соціального партнерства.

Дійсно, в даному випадку, викликають певні сумніви віднесення засуджених до кола партнерів, проте тенденції зміни пріоритетів роботи із засудженими як раз переорієнтовують персонал органів та установ ДКВС України саме на партнерські відносини.

Такий підхід дає змогу сформулювати зміст соціального партнерства через зв'язки, в які вступають сторони соціального партнерства для врегулювання різного роду відносин з метою забезпечення законних прав та інтересів соціальних партнерів.

У вузькому розумінні, соціальне партнерство за участю органів та установ ДКВС України може бути розглянуте як конкретні досягнення взаємодії сторін соціально-партнерських відносин, які можуть бути виражені у реалізації спільних заходів, проектів. У широкому розумінні – це здійснення взаємодії сторін соціального партнерства в цілях досягнення узгоджених цілей.

Таким чином, соціальне партнерство за участю органів та установ ДКВС України передбачає залучення більшої, ніж тільки представників громадського сектору, кола партнерів, вимагає нормативного закріплення і прямо пов'язане з організацією взаємодії.

Література

1. Мишин А.К. Теоретические аспекты проблемы социального партнерства // Межрегион. науч.-практ. конф. "Актуальные проблемы развития социального партнерства в современных условиях": Тез. докл. и выступлений / Отв. ред. А.К. Мишин.– Барнаул: Изд-во АлтГТУ, 1997.– С. 104-109.

2. Жданенко С. Б. (Світлана Борисівна) Партнерська взаємодія у процесі становлення громадянського суспільства (соціально-філософський аналіз) – Автореф. дисер на здобуття наукового ступеня кандидата філософських наук за спеціальністю 09.00.03 – соціальна філософія та філософія історії.– Харківський військовий університет, Харків, 2003.– 14с.

3. Новіков В. Зарубіжний досвід соціального партнерства // Україна: аспекти праці.– 1998.– №1.– С. 38-43.

4. Ляшенко Т. Соціальне партнерство: шлях до ринкової економіки // Юридичний вісник.– 1999.– № 18.– 6-12 трав.

5. Буздуган Ю.О. Правові засади соціального діалогу // Профспілки України.– 1997.– № 3.– С. 7.

6. Трунова Г.А. Правове регулювання соціального партнерства в Україні.– Дисертація на здобуття наукового ступеня кандидата юридичних наук за спеціальністю 12.00.05 – трудове право; право

соціального забезпечення.– Національна юридична академія України імені Ярослава Мудрого.– Харків, 2008.– 213 с

7. Семигин Г.Ю. Социальное партнерство в современном мире.– М.: Мысль, 1996.– 208 с.

УДК 343.6

Гринчак С.В.,

доцент кафедри кримінального права №1,
Національний університет

"Юридична академія України імені Ярослава Мудрого", м. Харків, Україна

ДЕЯКІ ОСОБЛИВОСТІ КОНСТРУКЦІЇ СТ. 143 КК УКРАЇНИ

Єдиною і достатньою підставою кримінальної відповідальності є склад злочину, тобто сукупність усіх об'єктивних та суб'єктивних ознак (елементів), які визначають суспільно небезпечне діяння як злочинне. Конкретні склади злочинів передбачені законом про кримінальну відповідальність. У диспозиціях статей Особливої частини КК описуються їх індивідуалізуючі ознаки, які відрізняють один склад злочину від іншого. Враховуючи, що ст. 143 КК містить п'ять частин, для дослідження проблем кримінальної відповідальності за злочини в сфері трансплантації органів або тканин людини попередньо необхідно з'ясувати, скільки окремих складів злочинів передбачено цією статтею. У науковій літературі з цього приводу єдиної думки не існує. Наприклад, М.І. Хавронюк, В.В. Балабко зазначають, що об'єктивна сторона злочину, передбаченого ст. 143 КК, може проявлятися у чотирьох формах, отже незаконна трансплантація розглядається як один (єдиний) злочин з різними формами об'єктивної сторони. Н.Є. Крилова вважає, що ст. 143 КК фактично містить три самостійних склади злочинів: порушення встановленого законом порядку трансплантації органів або тканин людини; незаконна торгівля органами або тканинами людини; участь у транснаціональних організаціях, які займаються незаконною діяльністю по трансплантації органів або тканин людини. В.О. Глушков в ст. 143 КК виділяє наступні склади злочинів: порушення встановленого законом порядку трансплантації органів або тканин людини (ч. 1); вилучення в людини шляхом примушування або обману її органів або тканин з метою їх трансплантації (ч. 2) та незаконну торгівлю органами або тканинами людини (ч. 4).

На нашу думку, вирішення питання про те, чи один склад злочину передбачено в статті кримінального кодексу, чи їх сукупність, залежить